

*Missziós
prédikációk*

2014
II. negyedév

II. negyedév

1. szombat, 2014. április 5.

MIT NEM NEVEZHETÜNK EVANGELIZÁLÁSNAK?

Az „evangelizálás” szó általában komor arcú különcök képét idézi elénk, akiknek izzadt homlokán verejték gyöngyözik, miközben az embereket megterésre, és az Istennel való találkozásra szólítják. Vagy valamilyen televíziós evangélista ravaszul megfogalmazott szóegyvelege jut róla eszünkbe. Az evangelizálásnak nincs jó reklámja. Ez a szó, szó szerint, az örömet hirdetését jelenti, ám a legtöbb ember alig lát benne örömteljes üzenetet.

Egy szóval, az evangelizálás olyasmit idéz elénk, amibe senki – aki valamire is tartja magát – nem kíván beavatkozni. Túlzottan manipulatív hanglejtésű. Ebben az engedékeny világban olyan hatást kelt, mintha az ember a másiknak az életmódját akarná megváltoztatni. Ez sértő. Elfogadhatatlan.

Ezért nem csoda, hogy sok gyülekezetben az evangelizálás árnyékba került. Mondhatnánk: „kiment divatból”. Már csak a lelkes rajongói foglalkoznak vele, akiknek semmi teológiájuk sincs. Az evangelizálást nem becsülik. Szinte általánosan elfogadott vélemény, hogy egy kiegyensúlyozott, megfontolt gyülekezetnek nem kell ilyesmivel foglalkoznia. Ugyanezek a gyülekezetek mégis elgondolkodnak rajta, amikor látják az üres padokat, amelyekben valaha hívők ültek. Néha ismét felmerül bennük az evangelizálás kérdése, amikor látják a világban egyre jobban eluralkodó istentelenséget, anyagiasságot és önzést.

Nektek mi jut az eszetekbe az „evangelizálás” szó hallatán? Vajon arra gondoltok-e, hogy egy prédikátor viharos lendülettel megnyeri a városotokat? Vagy a jól előkészített, begyakorolt program jut eszetekbe, amellyel hatni kívántok a közösségekben? Vagy két feszélyezett személyt láttok magatok előtt, amint a nyitott Biblia felett elmélkednek? A továbbiakban először is azt szeretnénk letisztázni, hogy mit nem nevezhetünk evangelizálásnak.

Mit nem nevezhetünk evangelizálásnak?

- ***Az evangelizálás nem a padok megtöltése.*** A prédikátorok között, akik az ilyen dolgokat kétkedve fogadják, akkor válik az evangelizálás – rövid időre – népszerűvé, amikor a gyülekezet népessége és a gyülekezeti kassza kimerülő félben van. Az effajta evangelizálás indítékai azonban kétségbe vonhatóak, az eredményei meg valószínűleg ideiglenesek.
- ***Az evangelizálás nem a „nyáj elrablása”.*** A gyorsan növekvő gyülekezetekben, annak nagy része, ami az evangelizálás fogalma alatt zajlik, nem más, mint valamely gyülekezet növekedésének „áthozatala”. Ennek semmi haszna, esetleg csak a prédikátor tekintélyét emeli az új gyülekezetben.
- ***Az evangelizálás nem egy-egy vendéglőadó időnkénti hadjárata.*** Amennyiben ilyesmire sor kerül, sok gyülekezeti tag bizonyára ellenzi, lehorgasztott fejjel húzódik vissza és csak akkor jelenik meg ismét, amikor már „tisztá a levegő”. Az ilyen hadjáratok inkább megosztják a gyülekezetet, hogysem egyesítik a missziójában. Ilyen vendéglőadók természetesen sokat tehetnek az evangelizálásra való bátorításért és mobilizálásért. Illetve mégsem, amennyiben minden választ ismernek, és csupán csak „el akarják végezni az evangelizálást” a helyi gyülekezet számára.
- ***Az evangelizálás nem közömbös, állandó döntésre való felszólítás.*** Amennyiben erre sor kerül, a hívogatás egyre erőtlenebbé válik. Ha a felhívások nem a világos tanításon alapulnak, akkor sekélyesek. Emlékszem még az egyik plakátra, amelyen ez a felirat állt: „Jézus a válasz”, amely alá valaki ceruzával odaírta: „és mi a kérdés?”. A klisék egyszerű újrázása, vagy a nem biblikus alapú, nem korszerű kérdésekkel foglalkozó felhívások

ismételgetése nem nevezhető evangelizálásnak, bármilyen szigorúan hangzik is ez.

- ***Az evangelizálás nem rendszerezés.*** Túl gyakran úgy mutatják be, mint egy csomagot, amely három világos pontot, négy lelki törvényt, öt isteni elvárást, stb. tartalmaz. Nincs ezzel gond, mivel az örömmüzenet hirdetői így jobban megjegyzik a dolgokat. Akkor válik csak veszélyessé, amikor az evangéliumot kiválogatott formulákká szűkítik. Az egyszerűsítés nevében, ajtót nyitnak a téves ismeretek, sekélyes gondolatok, sőt a tévhit előtt.
- ***Az evangelizálás nem csak a prédikátorok tevékenysége, és nem is csupán prédikálás.*** Mi azonban gyakran ezt gondoljuk. Ha az evangelizálásra sor kerül, akkor annak az imaházépületben kell lezajlania, gondoljuk mi, és természetesen szombaton, amit ugye a prédikátor fog elvégezni. De gondoljunk csak arra, hogy az egyház legnagyobb növekedésének idején a gyülekezetek nem rendelkeztek sem imaházépületekkel, sem helyi prédikátorokkal. Úgy hitték, hogy az evangelizálás minden hívő feladata, és az örömmüzenetet különféleképpen kell terjeszteni, szükségszerűen és nem „főként az imaházban”.
- ***Az evangelizálás nem ellentét.*** A XX. században, mind Európában, mind az Amerikai Egyesült Államokban, megoszlásra került sor a hívők között, azok között, akik az igehirdetés fogalmát helyezték előnybe és azok között, akiknek elégük volt a kétszínűségből meg a túlzásokból, amelyekkel ezen igehirdetések idején találkoztak, s amiért ki is hirdették, hogy a szenvedő világ számára a keresztényi viszonyulás a fontos, nem a szavak. Hasonló véleménymegoszlásra került sor azoknál is, akik a „lelki evangélium” és a „társadalmi evangélium” terminusaiban gondolkodnak. Mindenesetre, ez a felosztás vagy illuzórikus, vagy téves. A szavak és a tettek különválasztása azt jelenti, két olyan dolgot elválasztani egymástól, amelyet Isten egybeolvasztott. Elválasztani a lelkit a társadalmitól azt jelenti, nem látni a tényt, hogy e kettő tulajdonképpen ugyanannak a dolognak a külseje és a belseje. Mint mindig, a keresztények számára itt is Jézus Krisztus a legfőbb példakép. Nála a társadalmi és a lelki gondoskodás együtt járt. A jelenléte, amely az Isten országának a megtestesítése volt, összhangban állt az Isten

országát magyarázó szavaival. E kettő nem egymással ellentétben, hanem egymással összhangban állt.

- **Az evangelizálás nem individualizmus.** A nyugati kultúra fragmentumaiban azonban sokszor ilyennek tűnik. Ellenben, a kereszténység terjedésének történetében, az evangelizálás társadalmi dolog volt; egész falvak, városok és különféle közösségek jöttek, kisebb-nagyobb mértékben, közösen a hithez. A múltban egész országok lettek így megnyerve. Ha azt akarjuk, hogy a világias európaiak, akik erőteljes testvéri szolidaritást tanúsítanak a kereskedelmi szövetségükben, keresztényekké váljanak, akkor arra lesz szükség, hogy minden hívő bekapcsolódjon az egyház közös evangelizáló munkájába. Mert az evangelizálásnak nem szabad és nem kell csupán kalásztépegetésnek lennie, hanem arra van szükség, hogy a társadalom Krisztus felé váltson irányt.
- **Az evangelizálás nem kiegészítő foglalkozás azok számára, akik szeretik az ilyesmit.** Az evangelizálás a legfőbb része az egyház engedelmisségének az Úr nagy Parancsa iránt. Ő utasított bennünket arra, hogy menjünk, és világszerte képezzünk tanítványokat. Nem látom, hogyan fogadhatnánk el Őt reálishan Urunknak, ha nem tesszük azt, amit Ő mond, hogy tegyünk. Péter apostol emlékeztet bennünket arra, hogy egyházként azért vagytok itt, hogy *„hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; akik hajdan nem nép voltatok, most pedig Isten népe vagytok; akik nem kegyelmezettek voltatok, most pedig kegyelmezettek vagytok”* (1Pét 2,9-10). Ilyen örömuzenetet kell hirdetni; és minden gyülekezet, amely méltó a nevére, gondoskodni fog arról, hogy ez meg is történjen.

Elszomorító, de való igazság, hogy az evangelizálásnak nevezett dolgok nagy része nem az. Az evangelizálást gyakran túlságosan is intézményesítik, és szinte szemmel látható az, amikor az egyház nagy toborzásba kezd.

Az evangelizálást túl gyakran atomizálják, amikor is a lelki oldalát elvágták az élet más oldalaitól. A lelki dolgok túlhangsúlyozása, Krisztus szerint, az ember testi és erkölcsi jólétének elhanyagolásához vezet. Az evangelizálást túl gyakran fosszilizálják: a csomagot, amelybe becsomagolták az örömuzenetet, gyakran kiegyenlítik magával az

örömmel, melynek eredménye a kulturálisan lekötelező kereszténység. Ez gyakran megtörténik az Európából Afrikába és Ázsiába „kiszállított” hitvallásokkal.

Az evangelizálás ezen felül még túlságosan is papsághoz kötött. Gyakran úgy tekintenek rá, mint valamire, ami a papsághoz illik. Ebben a mi generációnkban, ez a virtuális azonosítás, amikor a papi egyházakra gondolnak, sokaknál komolyan akadályozza az evangélium befogadását.

Bizonyos körökben az evangelizálás viszont túlságosan elvilágiasodott. A leegyszerűsített, az első pillantásra istenfélőnek tűnő, megtérésre szólító meghívások ellensúlyozásaként, sokan, főleg a radikális keresztények körében, az evangelizálást kiegyenlítik a szegények és az elnyomottak támogatásával. Ez az azonosítás jó, és mindenképpen dicséretes. De amikor annyira kiterjesztik, hogy az elnyomottakat fegyverrel támogatják és elfogadják a felszabadító terrorista mozgalmakat, akkor ez már sokkal értelmetlenebb. S amikor az ilyen tevékenységeket evangelizálásnak nevezik, akkor jócskán eltávolodtunk Krisztustól, aki elutasította, hogy kardot fogjon, ezzel szemben kereszthalált halt.

Egy másik véglet, ami sokkal gyakoribb, a „pasztőrözött” kereszténység nézete. A tejhez hasonlóan: feldolgozzák és zacskózzák, mielőtt felszolgálnák. Így nyerik a nem definitív, mindenki számára „ártalmatlan”, változásokat nem okozó kereszténységet. A radikális változásokkal nem foglalkozó evangelizálás, már egy fokozatos diffúzió az egyházrendszerben. Ez nagyon távolra került Jézustól, a világ valaha ismert legradikálisabb személyétől, aki mindig arra szólította az embereket, hogy mondjanak le önző életformájukról, és kövessék Őt. Az egyház gyakran „megszelidíti” Jézust, és felvizezi az örömmel. Ennek különféle formái lehetnek. De vissza kell térnünk ahhoz az örömmel, amelyet Jézus hirdetett a názáreti zsinagógában, az álmélkodóknak. *„Az Úrnak lelke van én rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szeméinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét”* (Lukács 4,18-19). Jézus behajtott az Ézsaiás 61. fejezetét tartalmazó tekercset, amelyből felolvasta a részletet, és még inkább megdöbbenette a

hallgatóit, amikor kijelentette: „*Ma teljesedett be ez az Írás a ti hallástokra*” (21. vers). Ez nem egy közönséges örömuzenet volt és nem egy közönséges (ige)hirdető. Ez a rég-várt isteni megváltás volt, amit maga a Messiás hirdetett. Isten valóban eljött, hogy megmentse a világot.

Nem csoda hát, hogy ez az üzenet hamar „örömuzenetté”, evangéliummá vált.

Az Ézsaiás könyvéből felolvasott üzenet nagyon fontos volt. A babiloni rabságot követő idősakra és (ige)hirdetőre vonatkozott, akit Isten Lelke kent fel arra, hogy Isten győzelmét, királyi uralkodását hirdesse. Új korszak hajnalhasadásáról beszél, amely nem zárja ki a „pogány népeket”. Az üdvösség napja elérkezett. Isten népe készülődik, és úgy várja Öt, ahogy a menyasszony a vőlegényét; igazságtalanságukat befedi az igazság palástja, s az Istennel való kapcsolatukat örök szövetség pecsételi. Ezek a szabadulás napjai, a gyógyulás napjai, a nagy örömuzenet napjai, amelynek futótűzként kell terjednie. A felújított Jeruzsálemből Isten kinyújtja a kezét, hogy utat mutasson a pogányoknak. Ez, és még ennél sokkal több is megtalálható Ézsaiás könyvében, amelyből Jézus felolvasott.

2. szombat, 2014. május 3.

MI AZ EVANGELIZÁLÁS?

Az evangelizálást háromféleképpen határozhatjuk meg, és mindhárom a segítségünkre lehet.

Az első meghatározás egyetlen szó: túláradás. Ez a szó helyes képet fest arról, amikor valaki annyira boldog Jézus Krisztus miatt, hogy már túlcserél belőle az öröm, mint teli kannából a víz. Ez egy természetes dolog. Ez egy nagyon is szemmel látható dolog. Ez az, ami az evangelizálásból nagyrészt hiányzik: a spontán túláradás. A „túláradó” egy jól visszaadott kifejezése a görög „plerophoria” szónak, amellyel az Új Testamentumban találkozunk, ahol a keresztyének meggyőződéséről van szó. Pál apostol emlékezteti a thesszalonikai hívőket: „*hiszen az evangéliumot nemcsak szóval hirdettük közöttetek, hanem erővel, Szentlélekkel és mély (túláradó) meggyőződéssel is*” (1Thess 1,5).

A második meghatározást Spurgeon-tól származik, a XX. századi, ismert angol prédikátortól és evangélistától. Ő mondta, hogy az evangélium az, amikor az egyik koldus elmondja a másinak, hogy hol talál kenyeret. Nekem tetszik ez a definíció. Magába foglalja mind az adakozó ember nagylelkűségét, mind az adományt elfogadó ember szükségletét. Isten nem fog nekünk követ adni, amikor kenyeret kérünk Tőle. Ebben a meghatározásban nekem legjobban az egyenlőség tetszik. Az evangelizáló semmiben sem jobb, és semmiben sem emelkedik azon személy fölé, akinek hirdeti az evangéliumot. Krisztus keresztye körül egyforma terepen állunk. A két éhes koldus között csak annyi a különbség, hogy az egyik már evett és tudja, hol találhat mindig eledelre. Itt nincsenek titkok. Az evangelizálás az, amikor az éhező embertársunknak elmondjuk, hol talál kenyeret. S van még valami, ami ebből a meghatározásból kiemelhető. Arra emlékeztet bennünket, hogy nem vihetjük el másoknak az örömeiket, amennyiben nem láttuk és nem tapasztaltuk meg magunk is, hogy „jó az Úr” (Zsolt 34,9).

Az evangelizálás egyik legátfogóbb meghatározása talán mégis az, amelyet a legtöbben elfogadtak, s amely az angol William Temple, angol érsektől származik. Ez a definíció az Anglia megtéréséről szóló jelentés megállapításaként áll előttünk, és így hangzik: „Evangelizálni azt jelenti, bemutatni Jézus Krisztust a Szentlélek erejével, úgyannyira, hogy az emberek elkezdjenek Krisztusban bízni, hogy elfogadják Őt személyes megváltójuknak, királyként szolgálva Őt a hívők közösségében”. Ha elfogadjuk ezt a meghatározást, ez számunkra nagyon fontos dolgokat közöl az evangelizálással kapcsolatban.

Először is: az evangelizálás nem ugyanaz, mint a küldetés. A küldetés az egyház létezésének fele; az istentisztelet meg a másik fele. Arra hívtattunk, hogy e két dologban fejezzük ki, mit jelent „a menny gyarmatának” lenni. Az egyház küldetése azonban sokkal szélesebb fogalom az evangelizálásnál. Magába foglalja az egyháznak a világra tett teljes hatását, befolyását; bekapcsolódását a nép társadalmi, politikai és erkölcsi közösségeibe; a megsebzett emberiség mindennemű támogatását. Ez a küldetés az evangelizálást is magába foglalja. A legtöbb, amit megtehetünk az emberekért, az, hogy elvezetjük őket Krisztushoz, aki meghalt értük. Világos tehát, hogy az evangelizálás csak egy aspektusa az egyház küldetésének.

Másodszor, az evangelizálás a Jézusról szóló örömmüzenet. Nem abban kell fejlődni, amit az egyház egy népről, vagy egy eszméről állít, hanem abban, amit Jézus Krisztusról tanít. VI. Pál pápa mondta, hogy „nem lehet szó igazi evangelizálásról, amennyiben nem hirdetjük Jézus Krisztusnak, az Isten Fiának nevét, tanítását, ígéreteit, életét, halálát, feltámadását, az Ő országát és az Ő titkát”. E kérdésben van mit tanulnunk a katolikus egyháztól! Az 1960-as Olimpiai játékok idején, az egyik folyóiratban megjelent egy érdekes rajz az éppen Athénbe érkező, első maratoni futóról, amint kimerülten hullt a földre, és üres arc kifejezéssel mormolta: „elfelejtettem az üzenetet”. A modern egyházakban ez sajnos gyakran megtörténik. Amennyiben nem – az ember számára örömmüzenetté vált – Jézus Krisztus meg az ő halála és feltámadása áll az üzenetünk középpontjában, akkor az, amit csinálunk: nem evangelizálás.

Harmadszor, az evangelizálás az Atya Istenre összpontosít. Jézus Krisztus a mi természetünkkel és az Atya természetével is rendelkezik. Megbízhatóan mutatja, milyen az Isten. Ő nem múlja felül az istenséget. Maga mondta: „az én Atyám nagyobb nálamnál” (Ján 14,28). Ezzel összhangban, minden evangelizálás, amely annyira a Jézus Krisztusra összpontosít, hogy kihagyja az Atyát, nem igazán keresztényi. Az Újszövetség vallása erőteljes üzenetet tartalmaz a Szentháromságról. Elvezet bennünket az istenség forrásához, magához az Atyához, a Jézus Krisztus által és a Szentlélek ihletésével.

Ez pedig az evangelizálás negyedik üzenete, William Temple definíciójából. Ez olyasmi, ami teljességgel a Szentlélek működésének eredményétől függ. Mi, emberek, képtelenek vagyunk embertársainkat Jézushoz vonzani. A Szentlélek előnye meggyőzni az embereket arról, hogy szükségük van Krisztusra; hogy Őt valóságossá tegye a számukra; hogy elvezesse őket annak elismerésére, hogy Krisztus az ő Uruk; hogy meggyőzze őket a Krisztus testében, az egyházban való keresztségről és a közösséghez való tartozás szükségességéről. Ez nem a mi dolgunk, hanem a Szentlélek műve. Ezt sohasem szabad elfelejtenünk. Beszélhetünk, meghívhatunk, ösztönözhetünk, bátoríthatunk, ahogy meg is tesszük, de arra már képtelenek vagyunk, hogy embereket vezessünk a sötétségből a világosságra, és hogy a Sátánnak hatalmából az Istenhez térjenek (ApCsel 26,18). Ez Isten önálló munkája.

Ötödösör: az evangelizálás az egyházba, a Krisztus testébe való bevezetést jelenti

Itt találkozunk a televíziós evangelizálás legaggasztóbb jellegzetességével. A nézőket felkéri, hogy a kezüket a tévékészülékre helyezve bízzák életüket Istenre, stb.; ám a hitet ily módon megvalló emberek közül vajmi kevesen jönnek el bármikor is az egyházba. Önállóan is megtérhettek Krisztushoz, de amint ezt megteszitek, azonnal a testvéreitek körében találjátok magatokat. A protestáns keresztényeknek ezt is a katolikus hívóktól kell megtanulniuk. VI. Pál pápa mondta: „Az evangelizálás senki számára sem önálló, izolált munka. Ez egy mélyen egyházi mű. Amikor a legtávolabban élő prédikátor egy legeldugottabb helyen hirdeti az evangéliumot, akkor összegyűjti kis közösségét, vagy szolgálatot végez – talán teljesen egyedül –, akkor az egyház dolgát végezi, és cselekedetei minden bizonnyal az egész egyház evangéliumi tevékenységéhez tartoznak.”

Hatodszor, az említett definíció nagyon világosan mondja, hogy az evangelizálás magába foglalja az elhatározást. Nem elég csupán, hogy az emberek meghallgassák az evangéliumhirdetést, és megelégedjenek a közösségük keresztényi életének minőségével. Dönteniük kell arról, vajon meghajolnak-e Krisztus, mint a Királyuk előtt? Ez a döntés lehet lassú vagy váratlan folyamat; de most nem erről van szó. Magától értetődő olyankor, ha egy egyén egy hívő otthonban és közösségben nőtt fel és nevelkedett. Másfelől kifejezett, szembetűnő is lehet. De a döntésre egyszer mindenképpen sor kerül. Nem lényeges, hogy emlékszem-e a napra és az órára, amikor meghoztam ezt a döntést. A lényeg az, hogy most benne vagyok-e az Ő iránta való engedelmisség megszentelő közösségében? Jézus Krisztus és az apostolok tanítása, a keresztények évszázados evangéliumhirdetése, mindig tartalmazta a kihívásnak ezt az elemét. Az ember csak két út közül választhat. Csak két adott alap közül választhatunk. Vagy a sötétség, vagy a világosság országában élünk. Csak e kettőből választhatunk. Van olyan döntés, amelyet igenis meg kell hoznunk. Nem dönteni valójában azt jelenti, hogy már meghoztuk a döntést. S ennek a döntésnek nagyon fontosak és messzemenők a következményei. Megbízunk-e Istenben, vagy nem? Elfogadjuk-e Őt megváltónkul, vagy nem? Döntenünk kell.

Végül, Temple definíciója egy fontos és pontos tényt közöl a tanítványság keretében való evangéliumi munkáról. Nem csak az

örömuzenet hirdetéséről van itt szó, vagy a Krisztus mellett meghozott döntésről, vagy kezünk felemeléséről. Az evangelizálás célja a nagy Utasítás elvégzése, és a tanítványtoborzás Jézus Krisztus számára. A tanítvány az, aki tanul. Az igazi evangelizálás olyan életet eredményez, amely az „én utamat” „Krisztus útjává” változtatja. Természetesen lesznek botlásaink, de fontos, hogy megtartsuk az irányt. A keresztény irányvonal a Krisztus útját követi, és igyekszik Krisztusnak Királyként szolgálni, az egyházhoz tartozó keresztény hittestvérek körében. Az evangelizálónak nem csak döntésre kell szólítania, bármilyen fontos dolog is ez. Az evangelizáló mindig tanítványokat toboroz, de nem önmagának, hanem Krisztus számára és az egyház(szervezet) számára; Jézus Krisztusnak tanítványokat keres.

Ez az evangelizálás, és nem kevesebb! Az első keresztények is ezt tették: az boltokban, az utcákon; a mosodákban és a tengerparton. Világszerte, de leginkább Afrikában, Ázsiában és Dél-Amerikában, még most is ezt teszik. De Európa nagy részében és Észak-Amerikában, mi tartózkodunk a tiszta, meleg és lelkes evangelizálástól. Ugyan miért?

3. szombat, 2014. június 7.

GEDEON ÉLETÉBŐL NYERT UTASÍTÁSOK

A Gedeonról szóló bibliai jelentés olyan, mint egy akciós film. Gedeon egy kedveszegett hőst alakít, aki enged a kihívásnak, noha körülötte minden ellene szól, csakhogy elérje azt, amit mindenki lehetetlennek tart. Habár a történet olyan filmre hasonlít, amely túl jól végződik ahhoz, hogy igaz legyen, mégis egy lelki jelentőségű, történelmi igazság. Gedeon életén keresztül kapnak utasításokat azok a hívők, akik nagy tetteket szeretnének véghezvinni – az Úrért. Sohasem szabad elfelejtenünk azt, amit Dániel próféta mondott, „*az Istenét ismerő nép felbátorodik és cselekszik*” (Dániel 11,32). Jézus megígérte, hogy a Szentlélek ereje felkészíti a követőit arra, hogy nagyobb cselekedeteket vigyenek végbe, mint Krisztus, amikor a Földön élt.

I. Értékeljétek a megpróbáltatásokat

Az első utasítás az, hogy értékeljük a megpróbáltatásokat. Amikor azt mondom: értékeljük, akkor ugyanezek figyelembevételére gondolok, és nem arra, hogy szeretnünk kell őket. Ezt az egyetemen tanultam meg, az első évfolyamban, amikor „Zeneértékelési” óránk volt. Az előadó az első órán, amikor bejött, így köszöntött bennünket: „Köszöntöm önöket a Zeneértékelésen, amelyen megtanulják megérteni és méltatni a zenét. Az értékelés nem valamilyen zenei stílus kedvelése. Önök a zenei stílusok, zeneszerzők és zenekultúrák jellegzetességeinek megismerésében fognak fejlődni”. Ebből kifolyólag, az ellenőrzők alkalmával, meghallgatva bizonyos szerzeményeket, fel kellett ismernünk a szerzőt és a zene keletkezésének időszakát.

Gedeonnal való ismerkedésünk alkalmával azt látjuk, hogy bajban és nagy megpróbáltatásban van. A pogány midián nép leigázta Izraelt. A midián nomád nép volt, amely időnként leigázott egy-egy területet – ahogy az Írás is mondja: csapatosan jöttek, mint a sáskák – s ilyenkor előzönlötték a vidéket, és letarolták. Hét éves zaklattatás után Izrael Istenhez kiáltott (Bírák 6,5-6).

A mindenható Isten mindig hall bennünket, de az Írás azt mondja, hogy különösen akkor, amikor a nép – mielőtt isteni támogatást kérne – megalazza magát Ő előtte. A szuverén Isten megengedi a nyomorúságot. *„Teljes örömmel tartásatok, atyámfiai, mikor különféle kísértésekbe estek (Jak 1,2), „hogy a ti megpróbált hitetek, amely sokkal értékeesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aranyból, Jézus Krisztus megjelenésekor méltónak bizonyuljon a dicsőre, dicsőségre és tisztességre” (1Pét 1,7).*

A megpróbáltatások: Isten dicsőségére történő „edzések”. Ahelyett, hogy a megpróbáltatásokban megerősödne, sok hívő csalódott, levert, szétzilált, mivel azt várja, hogy a hit kizárja a bajokat. Ha ma megpróbáltatás jönne rátok, akkor azt kell várnotok, hogy Isten tanítson, formáljon és valami jobb, nagyobb dologra készítsen fel benneteket.

Az Írásból tudjuk, hogy a győzelem előtt megpróbáltatás jár. Ábrahám elhagyta otthonát, hogy Istent kövesse. József tömlöcben volt, mielőtt a palotába került. Mózes menekültként élt, mielőtt kivezette Izraelt Egyiptomból. Dávid barlangokban bujdosott, amikor Saul az életére tört. József és Mária Egyiptomban élt, mielőtt Názáretben letelepedhetett. Pál apostol három évig tartózkodott a pusztában,

amíg Barnabás meg nem győzte az apostolokat, hogy elfogadják Pál megtérését. És folytathatnánk... A keresztényi történelem idején az üldöztetések és a megpróbáltatások nagyobb eredményekre készítették fel az embereket.

II. Fogadjátok el az identitásotokat

Gedeon életének második utasítása azt mondja, hogy el kell fogadnunk magunkat annak, akinek Isten mond bennünket. Isten Gedeont „hős vitéz”-nek nevezte (ahogy egyes bibliafordításokban megtaláljuk). Ez nagyon lenyűgöző kijelentés, mert amikor Isten őt így nevezte, akkor még nem volt sem hős, sem vitéz. Lelkileg elesett családhoz és néphez tartozott. Isten utasította őt arra, hogy rombolja le Baál oltárát, és a szent berket is vágja ki körülötte. Gedeon, éppen búzát csépeelt a présházban, hogy megmentse a midiániták elől. Figyeljétek meg, mit mond Gedeon önmagáról: *„Íme, az én nemzetségem a lesgzegényebb Manasséban, és én vagyok a legkisebb atyámnak házában”* (6,15).

Gedeon egy jelentéktelen ember volt egy jelentéktelen családból, aki Isten iránti engedetlenségben, és az ellenségtől való félelemben élt. Isten megjeleníti, hogy ki vagyunk, és mik vagyunk az Ő erejével, nem a múltban elért eredményeink miatt, vagy azért, amit most teszünk. Isten a gyengeségeink, eredménytelenségünk és korlátaink mögé lát. Isten Gedeonnak új személyazonosságról jövendölt. Ő hős vitéz volt, mert Isten úgy mondta, bármit tartson is felőle a családja, a törzse, az ellensége.

Isten Ábrahámot a népek atyjának hívta, habár még gyermeke sem volt neki. Isten Mózeszt Izrael szabadítójának nevezte, annak ellenére, hogy még a pusztában bujdosott.

Isten rólad azt mondja,

hogy a gyermeke vagy; hogy a barátja vagy; megigazított, és megbocsátott neked. Nem csak győztes vagy, hanem az Ő műve vagy, jó cselekedetekre megteremtve; királyi papsághoz tartozol, amely örömet hirdet, mint a fényes csillag; véren váltattál meg, betöltött a Lelkével; a menny felé tartasz, teljes vitézi felszerelésben, különös páncélban, hogy legyőzhess az ellenségnek.

Talán hallottátok már a jegesmedvebocsról szóló illusztrációt, aki a személyazonosságával bajlódott. Megkérdezte édesapját: „Apa, én is

jegesmedve vagyok, mit te? Nem oroszlán, nem madár, nem tehén, és ugyebár nem macska vagyok?”

Apa: „Igen fiam, de miért kérded, hogy jegesmedve vagy-e?”

Medvebocs: „Csak leellenőrzöm, mivel ezt a kinti szelet igazán nagyon hidegnek találom!”

Néha jó ha emlékeztetjük magunkat arra, hogy kik vagyunk, amikor a világban a szelek párbajra hívják a hitünket.

III. Tekintély szerint járatok el

A harmadik utasítás, hogy tekintéllyel figyeljünk és járjunk el. De ezt ne keverjétek össze a vezetést elutasító merészséggel. Háromszáz emberrel indulni 135 ezer katona ellen nagy balgaság, amennyiben erre nem Isten utasított benneteket. A keresetünk 10%-át Isten országának előmenetelére adni értelmetlenségnek tűnhet, amennyiben nem Isten ösztönöz rá benneteket. Hetente egy napot istentiszteletre szentelni különösnek tűnhet, amennyiben nem értettétek meg Isten utasítását. A missziómunkát is hiábavalónak tarthatjátok, ha nem tudjátok, hogy Isten hívott el benneteket tehetségetek kiaknázására, az Ő neve dicsőségére. Gondoljatok csak arra, hogy Péter csak azután járt a vízen, miután Krisztus kihívta őt a csónakból.

Gedeont leginkább arról ismerik, hogy ő volt az, aki jelet kért az Úrtól. Ez a tette nem példaként áll előttünk az isteni vélemény meghatározásának módjára, ám azt illusztrálja, hogy Gedeon az isteni elhívás szerint cselekszik, nem önkaratából. Péter apostol arra tanít bennünket, hogy az Isten akaratának megismerésére van egy bizonyosabb módszer, ez az Isten Szava. Az Ige és a Szentlélek vezetnek bennünket az „élet útján”, ahogy az Ige mondja.

Ebből a jelentésből megtanuljuk, hogy az alázatosságban Isten tekintélye vezet bennünket. Isten utasította Gedeont, hogy csökkentse le a katonák számát, hogy mindenki megtudja: a győzelem az Úré, és nem Gedeoné. Készek vagytok-e nagy tetteket végrehajtani, de az érdemet másnak átengedni? Ronald Regan mondta: „Határtalan dolgokat tudtok elérni, ha készek vagytok az érdemet másoknak átengedni?”

Isten méltóságteljesen vezet bennünket, amikor „tisztá edények” vagyunk. Ne feledjétek, Isten utasította Gedeont, hogy rontsa le a családi, Baál oltárokat. Azt gondoljátok, hogy az oltárok ledöntése

tette jobb harcossá Gedeont? Vajon a családi szokások voltak hatással Gedeon harci képességeire? A válasz nem, de a felhívás arra, hogy távoztassa el a pogány befolyásokat, azt illusztrálja, hogy Isten tiszta edényeket használ fel az Ő dicsőségének kinyilatkoztatására. Gedeon eredményes volt, mivel Isten Lelke felkente, Isten meg megkérte, hogy takarítsa ki életéből a szennyet.

Zárószó

Istennek egyik legnagyobb műve az, hogy eltávolítja életünkben a szennyet és helyette valami sokkal jobbat ad. A természetünkbe bevitt ilyfajta változás, Isten – szívünkben lakozó – országának az eredménye. Gedeon is gyáván kezdte. Ábrahám Egyiptomba menekült, hazudott a feleségét illetően, és a szolgálólánnyal hált. Mózes embert ölt. Dávid paráználkodott és elrendezte, hogy egy ártatlan ember meghaljon. Pál apostol úgy írt magáról, mint legnagyobb bűnösről. És mások is rajta vannak a listán, azok között, akiknek szükségük volt egy életformáló érintésre, hogy megmeneküljenek a bűn katasztrófájától.

Krisztus szolgálatából látjuk, hogyan válik a szemét drágakincssé. Sok-sok festmény igyekszik bemutatni a Szentlélek nagyságát a galamb képével. Viszont, a galamb egy olyan madár, amely képes alkalmazkodni a szennyes környezethez. Isten azonban a szentháromság képeként mégis a galambot választotta. Jézus istállóban született, jászolban helyezték el. Jézus Názáretben nevelkedett, amelyről a kritikusok így vélekedtek: Származhat-e Názáretből valami jó? Amikor Jézust megfeszítették, erre a jeruzsálemi „szeméttelepen” került sor, a Koponyák hegyén.

Ma úgy tekintünk a keresztre, erre a kínozóeszközre, mint a kegyelemnek és a reménységnek a maradandó szimbólumára. Miért? Mert Isten fogta a szemetet, és átformálta valami nagyszerűvé. Ezt tette Gedeon életével, s ezt a mi életünkkel is megteheti!

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.

Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Igor Bosnić

Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2014
Istentiszteleti használatra